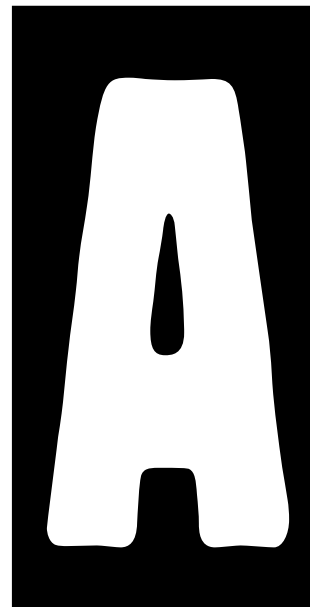

BONES COLLITES DE POESIA AL CAMP DE TARRAGON

La poesia fa del territori un àmbit mític i un àmbit moral, així el reafirma, el converteix en identitat individual i col·lectiva i el carrega de continguts ètics i estètics, i si no mireu *Four Quartets* d'Eliot, el París de Baudelaire, el Brooklyn de Paul Auster... Aquesta tesi, la portava a col·lació Sebastià Alzamora en un altre lloc en què es parlava de poesia i territori, però no cal anar tan lluny: fixeu-vos en Sinera, mireu el Reus de Ferrater, mireu la Girona de Comadira, mireu el Roda de Ter de Martí i Pol... És clar, doncs, que poesia i territori s'interrelacionen, però al mateix també és cert que escriure des d'un territori concret no hauria de tenir cap repercussió especial en cap altra qüestió fora de la intimitat creativa de l'escriptor del cas i de la càrrega que rep el territori gràcies a l'art que el pren com a recurs o com a tema.

Ara, deixeu-me començar dient que atenc la demanda de la revista d'escriure aquest paper com a escriptor, però també com a lector i persona que frueix de l'art, però no voldria que s'hi veiés cap vel·leïtat academicista ni de cap altre tipus. Consigno els fets tal i com els veig o em commouen quan afirmo que em sento un privilegiat absolut de poder llegir la bona literatura que s'ha fet i s'està fent al Camp de Tarragona aquests darrers anys, i aquí encara exceptuo els autors i autores que, tot i haver nascut al Camp de Tarragona, han desenvolupat la seva obra des d'altres territoris, penso en la contundència de Montserrat Abelló, com a degana, però també en l'atractiu d'una obra com la del Joan Duran, i no cal dir dels cosins ebrenecs aplegats a l'entorn d'Albert Roig. Tampoc no em refereixo a autors que van deixar d'escriure poesia amb un valor indiscutible fa dècades com ara Xavier Amorós. Vull dir que ara només considero els camptarragonins que han mantingut la seva camptarragonitat d'una manera o altra, encara que no visquin al territori que hem

emmarcat, i que sovint el fet d'escriure des d'aquí els ha costat ocupar un lloc menys rellevant en els circuits literaris generals dels Països Catalans. La qual cosa s'afegeix a altres anomalies relacionades amb l'instrument dels escriptors, la llengua, com ara allò que els lingüistes anomenen autoodi i que es concreta de vegades a donar més espai als creadors en altres llengües.

Tinc present el panorama que dibuixava Josep Bargalló en aquell article breu, però rellevant, a l'antiga revista *Cultura* l'abril de 1991 pel que fa a la narrativa, i la tesi que esbossava. Crec que a hores d'ara es pot afirmar també per a la poesia allò que ell deia de la narrativa: els escriptors que ho fan des de Tarragona i des del Camp no tenen cap tret geogràfic que els faci particulars. I jo afegeixo: l'encerten o l'espifien igual que els altres. També tinc present la visió que Jordi Cervera (autor ja mig barceloní) donava el 2002 en una publicació del CSIC amb relació a emmarcar el que ell anomena tres generacions. Apunto, a més, alguns factors que em dóna de parer que han adobat el terreny perquè s'hagin publicat llibres memorables en aquests darrers anys:

a) Consolidació dels estudis de Filologia Catalana iniciats per Jaume Vidal Alcover des de l'antiga facultat fins a la URV.

b) Nombre d'editorials i valentia a l'hora de publicar poesia, sobretot d'Arola editors, amb col·leccions singulars com «Laimatgequeparla».

c) Consolidació de col·lectius d'agitadors i de creadors culturals. En cito un ja major d'edat i un de jovenet: La Gent del Llamp i la Pell del Llavi.

d) Personal amb talent i amb entusiasme que treballa o fa gestió en aquests temes des de diversos àmbits: Joan Cavallé, Magí Sunyer, Jordi Tiñena, Rosa Comes (poeta que sorprendrà quan deixi de ser inèdita dels ca-

nals convencionals), Anna Gispert, Fina Anglès, Lurdes Malgrat...

Tot plegat, ha contribuït que es produïxin iniciatives que dinamitzen moltíssim l'àmbit de la poesia, per exemple «La Nit de la poesia» o «Lletres a taula», el programa televisiu *Tinta negra*, i tantes altres!, fins al punt que altres ciutats i altres gestors culturals s'hi emmirallen.

Si repasso amb versos a la mà el que s'ha publicat aquests darrers anys i m'imposo només dir tres noms i tres generacions –i aquí em toca fer un esforç gran perquè n'hi ha molts més, hi insisteixo–, em trobo un grup de llibres publicats pels diguem-ne veterans: Gabriel Guasch, Olga Xirinacs i Magí Sunyer, que són de primer ordre. En un altre relléix, també n'han publicat Marcel Pey, Lluís Figuerola i Xavier Amorós Corbella. Després em permeto una petita frontissa (Xavier Farré i Adam Manyé) cap al darrer prestatge, que ocupen poetes més jòvens o d'obra breu que pel poc que han posat en circulació i pel que tenen a casa segur que n'haurem de parlar en el futur: Rosa Comes, Lurdes Malgrat i Rubèn Fortuny.

Penso que en alguns casos la proximitat no ens deixa valorar en la justa mesura la importància dels llibres ja publicats pels autors i autores que ho han anat fent en aquests darrers anys. Ara, aposto amb la seguretat de guanyar si afirmo que no és fàcil trobar un altre moment en què en el nostre àmbit geogràfic s'hagi estat tan al capdavant de la bona poesia dels Països Catalans. Que s'entengui i es reflecteixi o no als àmbits que toca ja és una altra qüestió que ara mateix no m'interessa.

